

بررسی اجمالی نظام حقوقی اندونزی^۱

دکتر بنی س. تابالوجان
ترجمه: صفر بیگ زاده آروق و
خیرا... شهبازی

مقدمه

نظام حقوقی اندونزی نظامی پیچیده و متأثر از سه نظام مجزا و مستقل است. پیش از نخستین حضور تجار هلندی و مستعمره‌نشین در اواخر قرن شانزدهم و اوایل قرن هفدهم، در این کشور، حاکمان بومی و محلی غلبه یافتند داشتند و یک نظام حقوق عرفی^۲ را به اجرا در می‌آوردند. حضور هلند و متعاقب آن استعمار در طول ۳۵۰ سال بعد تا پایان جنگ جهانی دوم، به حقوق هلند در اندونزی مشروعیت بخشید. البته اجرای تعدادی از این گونه قوانین استعماری تا به امروز ادامه یافته است. متعاقباً پس از اعلام استقلال اندونزی در

۱. این مقاله ترجمه‌ای است از: The Indonesian Legal System: an overview قابل دسترسی در

نشانی زیر:

<http://www.llrx.com/features/indonesia.htm>

2. adapt

۱۷ آگوست ۱۹۴۵ مقامات اندونزیایی، یک نظام حقوقی ملی را براساس باورهای اندونزیایی از حقوق و عدالت ایجاد کردند.

این سه مأخذ، یعنی حقوق عرفی^۱، حقوق استعماری هلند و حقوق ملی، در اندونزی جدید در کنار هم حضور دارند. برای مثال، حقوق تجارت مبتنی است بر قانون تجاری ۱۸۴۷^۲ که یادگاری از دوره استعمار است. با وجود این، حقوق تجارت به وسیله کثیری از قوانین جدیدی که از تاریخ استقلال اندونزی به تصویب رسیده‌اند نیز تکمیل گردیده؛ که از جمله عبارتند از: قانون بانکداری مصوب ۱۹۹۲ (اصلاحی ۱۹۹۸)، قانون شرکت‌ها (۱۹۹۵)، قانون بازار سرمایه (۱۹۹۵)، قانون ضد انحصار (۱۹۹۹) و قانون نفت و گاز طبیعی (۲۰۰۱). حقوق عرفی چندان واضح و آشکار نیست؛ اما برخی اصول حقوق عرفی مانند اجماع از طریق تصمیم‌سازی^۳ در قانونگذاری جدید اندونزی مشاهده می‌شود.

۱. ساختار قانون اساسی

برای درک و فهم نظام حقوقی جدید اندونزی، برخی زمینه‌های مربوط به ساختار آن باید مورد اشاره قرار گیرد. اندونزی جمهوری بسیطی است که متعاقب قانون اساسی‌ای که استقلال این کشور را اعلام کرد و عموماً قانون اساسی ۱۹۴۵^۴ خوانده شود، تشکیل گردید. در دوره سی و دو ساله‌ای که سوهارتو در مسند قدرت بود، قانون اساسی هرگز اصلاح نشد. پس از استعفای سوهارتو در ماه می ۱۹۹۸ قانون اساسی ۱۹۴۵ چهار بار در این تاریخ‌ها اصلاح گردید: اکتبر ۱۹۹۹، آگوست ۲۰۰۰، نوامبر ۲۰۰۱ و آگوست ۲۰۰۲. این اصلاحات از جمله به این موضوعات وسیع و پر دامنه پرداخته‌اند: محدودیت‌های وارد بر اختیارات و مدت دوره ریاست جمهوری، تمرکززدایی از اقتدار حکومت مرکزی به حکومت‌های منطقه‌ای و ناحیه‌ای و ایجاد نهادهای دیگر مربوط به قانون اساسی، مانند

1. adapt law
2. Kitab Undang-undang Hukum Dagang or Wetboek Van Koophandel
3. Musyawarah untuk mufakat
4. Undang Undang Dasar 1945

راجع به اصلاحات آتی، که موضوع برخی از آن‌ها همسنگ موضوعات اصلاحی قبل است، گفتگوها و بحث‌هایی جریان دارد.^۱

قانون اساسی ۱۹۴۵ تعدادی از نهادهای مربوط به قانون اساسی را پیش‌بینی کرده که دو مورد از مهم‌ترین آن‌ها عبارت است از: مجمع مشورتی خلق^۲ و مجلس نمایندگان خلق^۳. مجلس نمایندگان خلق دارای ۵۰۰ عضو است و نمایندگان انتخابی و انتصابی را شامل می‌شود. وظیفه عمده این مجلس عبارت است از وضع قانون و نظارت بر عملکرد رئیس جمهوری و وزرا و اخذ توضیح از آن‌ها. جلسات مجلس نمایندگان خلق بر طبق برنامه زمانی مشخص شده در کل سال برگزار می‌شود.

در حال حاضر، مجمع مشورتی خلق حدود ۷۰۰ عضو دارد که مشتمل است بر همه اعضای مجلس نمایندگان خلق، اشخاص منصوبی که نماینده مناطق محسوب می‌شوند و سایر اشخاص معرفی شده. به لحاظ قانون اساسی، مجمع مشورتی عالی‌ترین نهاد کشور است. فقط مجمع مشورتی خلق می‌تواند قانون اساسی را اصلاح کند و بیش‌تر به طور موردی و ناپیوسته براساس یک برنامه سالانه تشکیل جلسه می‌دهد. البته براساس قانون اساسی این مجمع باید حداقل هر پنج سال یک بار جلسه‌ای برگزار کند. مجمع بیانیه‌های سیاسی را در قالب قطعنامه^۴ و نیز برنامه جامع سیاست کشور^۵ صادر می‌کند. طرح جامع اقتصادی کشور در «برنامه جامع سیاست کشور» گنجانده می‌شود.

با آن که قبلاً رئیس‌جمهور و قائم مقام او توسط مجمع مشورتی خلق انتخاب می‌شدند، اصلاحات اخیر قانون اساسی مقرر کرده‌اند که افراد مذکور باید به طور مستقیم توسط مردم انتخاب شوند. انتظار می‌رود که اولین انتخابات مستقیم رئیس‌جمهور و قائم مقام او در سال ۲۰۰۴ برگزار گردد. همچنین در اصلاحات اخیر قانون اساسی، اختیارات رئیس‌جمهور نیز تا حدودی محدود شده است. به علاوه متعاقب این اصلاحات هر شخص

1. Mah Kamah Konstitusi
2. Majelis Permusyawaratan Rakyat (MPR)
3. Dewan Perwakilan Rakyat (DPR)
4. Ketetapan
5. Garis Besar Haluan Negara (GBHN)

فقط می‌تواند حداکثر دوبار متوالی برای یک دوره پنج ساله به‌عنوان رئیس‌جمهور یا قائم مقام رئیس‌جمهور انتخاب شود. با وجود این، رئیس‌جمهور هنوز موقعیت مقتدرانه‌ای دارد، بدین معنا که هم رئیس کشور است، هم رئیس دولت و هم فرمانده عالی نیروهای مسلح محسوب می‌گردد.

۲. قانونگذاری

قانونگذاری مدرن در اندونزی به اشکال متعدد ظاهر شده است. تنوع در مقولات و منابع قانونگذاری، مانع بزرگی برای خارجیانی است که درصدد فهم حقوق اندونزی هستند. در تلاش برای تبیین وضعیت و جایگاه انواع مختلف قوانین، در آگوست سال ۲۰۰۰ مجمع مشورتی خلق، سلسله مراتب رسمی قوانین در اندونزی را به شرح زیر منتشر کرد:

۱. قانون اساسی ۱۹۴۵،^۱

۲. قطعنامه‌های مجمع مشورتی خلق،^۲

۳. آیین‌نامه‌های دولتی جانشین قانون،^۳

۴. آیین‌نامه‌های دولت،^۴

۵. فرمان رئیس‌جمهور،^۵

۶. مقررات منطقه‌ای.^۶

در عمل، متون قانونی دیگری مورد استفاده هستند که عبارتند از: دستورات رئیس‌جمهور،^۷ مصوبات وزیران^۸ و بخشنامه‌ها.^۹ البته همواره ناهماهنگی‌هایی بین متون قانونی خاص وجود دارد.

1. Undang-Undang Dasar 1945
2. Ketehtapan MPR
3. Peraturan Pemerintah Pengganti Undang Undang
4. Peraturan Pemerintah
5. Keputusan Presiden
6. Peraturan Daerah
7. Instruksi Presiden
8. Keputusan Menteri
9. Surat edaran

قوانین پس از توشیح، در روزنامه رسمی دولت اندونزی^۱ منتشر می‌شوند. برخی از قوانین مانند مقررات و آیین‌نامه‌های دولت دارای یک یادداشت توضیحی رسمی هستند که «گزارش توجیهی»^۲ نامیده می‌شود. این گزارش در ضمیمه روزنامه رسمی دولت^۳ منتشر می‌شود و عموماً در خصوص تفسیر قوانین، معتبر تلقی می‌گردد. علاوه بر روزنامه رسمی دولت، یک مطبوعه هم‌تا نیز وجود دارد که «گزارش دولت»^۴ نامیده می‌شود، دارد که شامل اعلانات عمومی و دولتی است.

۳. دادگاه‌ها

نظام قضایی اندونزی مرکب از چند نوع دادگاه است که تحت نظارت دیوان عالی^۵ فعالیت می‌کنند. حسب سنت حقوق مدنی هلند، دادگاه‌های اندونزی «اصل سابقه قضایی» را که در نزد حقوقدانان کامن‌لایی متداول و مشهور است، اعمال نمی‌کنند. اکثر دعاوی در محضر دادگاه‌های عام مطرح می‌شوند، با این قید که دادگاه بدوی دادگاه ایالتی^۶ است. حدود ۲۵۰ دادگاه ایالتی در سراسر اندونزی وجود دارد که هر یک، صلاحیت محلی مختص به خود دارد. مرجع تجدید نظر از آرای دادگاه ایالتی، دادگاه‌های عالی^۷ است که تعداد آن‌ها در اندونزی به ۲۰ دادگاه می‌رسد. دادگاه عالی یک دادگاه تجدید نظر منطقه‌ای محسوب می‌شود. ممکن است تجدید نظر از آرای دادگاه عالی و در برخی موارد از آرای دادگاه ایالتی در دیوان عالی کشور که در جاکارتا مستقر است، مطرح شود. دادگاه عالی می‌تواند دعوا را مورد رسیدگی فرجامی^۸ قرار بدهد که در واقع، تجدید نظر نهایی از آرای محاکم تالی است. دادگاه عالی، هرگاه مدرک جدیدی که اعاده رسیدگی را ایجاب کند یافت شود، می‌تواند پرونده را مجدد بررسی کند. در سال ۱۹۹۸ مقامات اندونزیایی دادگاه

1. Lembaran Negara Republik Indonesia
2. Penjelsan
3. Tambahan Lembaran Negara
4. Berita Negara
5. Mah Kamah Agung
6. Pengadilan Negeri
7. Pengadilan Negeri
8. Kasasi

تجارت^۱ را تأسیس کردند. این دادگاه در وهله اول موظف به رسیدگی به درخواست‌های ورشکستگی و اعسار است که البته امکان دارد صلاحیتش به سایر موضوعات تجاری نیز تعمیم یابد. تجدید نظر از آرای دادگاه تجارت در دیوان عالی کشور صورت می‌گیرد. به علاوه یک دادگاه اداری ایالتی^۲ وجود دارد و به دعاوی مشمول حقوق اداری که علیه دولت اقامه شده‌اند رسیدگی می‌کند.

در اصلاحات سال ۲۰۰۱ قانون اساسی، مقرراتی برای تأسیس دادگاه قانون اساسی^۳ پیش‌بینی شد. دادگاه قانون اساسی، از جمله، صلاحیت رسیدگی به دعاوی مرتبط با موافقت یا مخالفت قوانین خاص با قانون اساسی، نتایج انتخابات عمومی یا دعاوی راجع به عزل رئیس‌جمهور از قدرت را دارد.

۴. حکومت

به لحاظ جغرافیایی، کشور اندونزی به چند استان و سه منطقه خاص به نام «یوگیاکارتا»^۴ در جاوه مرکزی، «آسه»^۵ در سوماترا و منطقه پایتختی «جاکارتا» تقسیم می‌شود. هر استان توسط حکومت استانی که مجمع نمایندگان خاص^۶ خود را دارد اداره می‌شود. در رأس حکومت استانی، استاندار قرار دارد که توسط رئیس‌جمهور منصوب می‌گردد. به عنوان یکی از نتایج خود مختاری منطقه‌ای، قانون مصوب سال ۲۰۰۰ که مآلاً از سال ۲۰۰۱ به اجرا درآمد، خود مختاری و اختیارات بیش‌تری را به مقامات محلی اعطا کرد. البته حرف و حدیث‌های مربوط به پیشرفت‌ها و تأثیرات ناشی از این فرایند عدم تمرکزگرایی هنوز ادامه دارد.

1. Pengadilan Niaga
2. Pengadilan tata Usha Negara
3. Mahkamah Konstitusi
4. Yogyakarta
5. Aceh
6. Dewan Perwakilan Rakyat Daerch (DRRD)

ساختار کلی اداری در اندونزی به شرح زیر است:

مسنول	تقسیم‌بندی کشور
رئیس‌جمهور ^۲	کشور ^۱
استاندار ^۴	استان ^۳
والی - شهردار ^۶	منطقه - شهر ^۵
مسئول ناحیه ^۸	ناحیه ^۷
بخشدار ^{۱۰}	بخش ^۹
دهدار ^{۱۲}	قصبه ^{۱۱}

از لحاظ اجرایی، کشور اندونزی عمدتاً از طریق دپارتمان‌های حکومتی که معادل وزارتخانه‌اند اداره می‌شود. ساختار نوعی دپارتمانی از نظر اجرایی به ترتیب زیر است:

مسنول	واحد اداری
وزیر ^{۱۴}	دپارتمان ^{۱۳}
دبیر کل ^{۱۶}	دبیرخانه ^{۱۵}
بازرس کل ^{۱۸}	حوزه بازرسی ^{۱۷}

1. Negara
2. President
3. Province
4. Governor
5. Kabupaten-Kotamaday
6. Bupati- walikotamadya
7. Kecamatan
8. Camat
9. Kelurahan
10. Lurah
11. Desa
12. Kepala Desa
13. Departement
14. Menteri
15. Sekretariat
16. Sekretaris Jenderal
17. Inspectorate
18. Inspektur Jenderal

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

مسئول	واحد اداری
مدیر کل ^۱	اداره کل ^۱
رئیس اداره ^۴	اداره ^۲
رئیس دایره ^۶	دایره ^۵
رئیس دفتر ^۸	دفتر ^۷

بجز وزرایی که وزارتخانه‌های مستقل را اداره می‌کنند، تعدادی وزیر ارشد وجود دارند که «وزرای هماهنگ کننده»^۹ نامیده می‌شوند و هر یک بر تعدادی از وزارتخانه‌های ذی‌ربط نظارت دارد. به علاوه، مقامات دیگری هم وجود دارند که صاحب سمت‌هایی هم‌شان با وزیر هستند که از جمله عبارتند از: «دادستان کل»^{۱۰}، «دبیر دولت»^{۱۱} و فرمانده نیروهای مسلح ملی اندونزی»^{۱۲}.

۵. صاحبان مشاغل حقوقی

دست کم سه شاخه مستقل در مورد حرف حقوقی در اندونزی وجود دارد که عبارتند از: سردفتران، وکلا و مشاوران حقوقی. سردفتر^{۱۳} فردی است که آموزش حقوقی دیده و عهده‌دار یک مسئولیت نیمه عمومی است و توسط وزارت دادگستری و حقوق بشر^{۱۴} برای تنظیم و مستند کردن اسناد منصوب می‌گردد. ماهیت نیمه عمومی حرفه سردفتری ناشی از

1. Directorate
2. Directur Jenderal
3. Division
4. Kepala Badan
5. Pusat
6. Kepala Pusat
7. Biro
8. Kepala Biro
9. Coordinating Minister (Menteri Koordinator)
10. Attorney-General (Jaksa Agung)
11. Secretary of State (Sekretaris Negara)
12. Commander of the Indonesian National Armed Forces (Panglima Tentara Nasional Indonesia)
13. Notary (Notaris)
14. Departemen Kehakiman dan Hak Asasi manusia

این است که از یک سو، سردفتر منصوب مقام عمومی است و در عین حال، به طور خصوصی به عنوان سردفتر عمل می‌کند.^۱

سند مستند یا موثق^۲ که سند رسمی نیز نامیده می‌شود سندی است که توسط سردفتر تهیه و در نزد او مستند شده است. به لحاظ قانونی برخی از اسناد باید به شکل رسمی تنظیم شوند. مستندسازی اسناد این مزیت را دارد که سند رسمی شده اولاً در بین طرفین لازم‌الاتباع است و ثانیاً آنچه در سند ذکر گردیده، دلیل قاطع و غیرقابل انکار است. برای مثال تأسیس شرکت نیاز به کمک سردفتران دارد، زیرا سند تأسیس^۳ باید در حضور سردفتر تهیه و تنظیم گردد.

از آن جا که سردفتر منصوب حکومت محسوب می‌شود، حق ندارد به طرفین سندی که در حضورش تنظیم می‌گردد مشورت حقوقی بدهد. طرفین هر معامله باید پیش از حضور در نزد سردفتر از یک مشاور حقوقی اخذ مشورت کرده و در خصوص مفاد سند مورد نظر خود به توافق رسیده باشند. بدین ترتیب، سردفتر به عنوان طرف مستقل و بی‌طرفی است که اسناد را تنظیم، تصدیق و توثیق و پس از آن اصل سند امضا شده را بایگانی می‌کند. در حال حاضر حدود ۱۴۰ سردفتر در جاکارتا وجود دارد. طرفین معاملات و اسناد مختارند که برای توثیق سند خود به هر سردفتری که مایلند رجوع کنند. بخش اعظم حق‌التحریرها حسب تعرفه‌ای اخذ می‌شود که وزارت دادگستری و حقوق بشر مقرر کرده و البته حق‌التحریر برخی از اعمال سردفتران توافقی است.

الف) وکلا؛

وکلا حقوقدانانی هستند که دارای حرفه خصوصی‌اند و آموزش حقوقی رسمی دیده‌اند. این اشخاص هم‌تای "attorneys" در امریکا و "solicitors" و "barristers" در انگلستان هستند. بسیاری از وکلا در خصوص دعاوی فعالیت می‌کنند، اگرچه گروهی از آنان نیز

1. Deed (akta)
2. Authentic deed (akta Otentik)
3. Deed of Establishment (akta dendirian)
4. Advocates (Pengacava)

رسانه‌های مکتوب دیگری که اطلاعات حقوقی را در دسترس قرار می‌دهند عبارتند از: کتب، مجلات و دیگر نشریات. غالب این مکتوبات به زبان اندونزیایی منتشر می‌شوند. نحوه ارائه مطالب و نوع تجزیه و تحلیل آن‌ها متفاوت است. بسیاری از متون مذکور یا فقط در اندونزی یافت می‌شوند و یا در مجموعه‌های ویژه اندونزی در کشورهای دیگر. انتظار می‌رود که رسانه بر خط^۱ طریق سودمندی را برای دسترسی هر چه آسان‌تر عموم به موضوعات حقوق اندونزی فراهم آورد. قرار است برخی از بخش‌های دولتی اندونزی قوانین مهم راجع به حوزه‌های مربوط به خود را روی وب سایت‌هایشان بگذارند. برای اطلاع از فهرست بخش‌های دولتی دارای وب سایت به قسمت "useful links" در وب سایت "Indobizlaw" مراجعه کنید. به نظر می‌رسد رایگان‌ترین وب سایت در دسترس در مورد حقوقی اندونزی، سایتی است که توسط «هوکومون لاین»^۲ با نشان "WWW.Hukumonline.com" پشتیبانی می‌شود که بخشی از پروژه‌ای است که توسط یک گروه غیرانتفاعی محلی مستقر در جاکارتا اجرا شده است. «هوکومون لاین»^۳ بسیاری از قوانین سابق و حاضر اندونزی را در قالب پی.دی.اف. در دسترس قرار می‌دهد. این وب سایت که از سال ۲۰۰۱ راه‌اندازی شده، مرتب به روز می‌شود و اطلاعات حقوقی مفید دیگری را نیز در بردارد.

یکی از محدودیت‌های عمده موضوعات حقوق اندونزی که در مکتوبات و رسانه‌های بر خط وجود دارد این است که به شکل مستند و قابل اعتماد ارائه نشده‌اند. برای مثال، قانونی مثل «قانون بانکداری ۱۹۹۲»^۴ هنوز به همان شکل اولیه‌ای که در سال ۱۹۹۲ مورد تصویب قرار گرفته در دسترس است و اصلاحیه مهم آن با عنوان قانون «اصلاح بانکداری» مصوب ۱۹۹۸ در قالب یک قانون مجزای دیگر قابل بازیابی است. بسیاری از ناشران متون مکتوب و بر خط تلاشی برای اعمال اصلاحیه‌ها به عمل نمی‌آورند و در نتیجه پژوهشگران مجبورند زحمت حک و اصلاح را برای تهیه یک قانون منقح خودشان تقبل کنند.

1. Online media
2. Hukumonline
3. Banking Law 1992

مشاوره‌های عمومی حقوقی ارائه می‌دهند. به سبب محدود بودن حوزه فعالیت و کلا، آنان در مؤسسات تجاری کوچک چنان تجربه‌ای را کسب نمی‌کنند که بتوانند در باب معاملات تجاری بین‌المللی مشورت حقوقی بدهند.

ب) مشاوران حقوقی

آغاز فعالیت این گروه به‌عنوان صاحبان یک حرفه حقوق مستقل به اواخر دهه ۱۹۶۰ و اوایل ۱۹۷۰ بر می‌گردد، یعنی زمانی که تعداد کثیری از سرمایه‌گذاران خارجی شروع به سرمایه‌گذاری در اندونزی کردند. بسیاری از مشاوران، وکیل هم هستند، اما با این حال از قبول پرونده‌های قضایی ابا دارند. بسیاری از مشاوران حقوق آموزش‌های حقوقی پیشرفته‌ای را در کشورهای خارجی گذرانده‌اند و ترجیح می‌دهند در باب ارائه مشورت‌های حقوقی، تهیه و تنظیم اسناد مربوط به اشخاص حقوقی، موضوعات تجاری، بانکداری و مسائل راجع به ورود و خروج به کشور صاحب تخصص شوند.

۶. تحقیقات در مورد حقوق اندونزی

افرادی که عهده‌دار تحقیق در خصوص حقوق اندونزی شده‌اند با موانع عمده‌ای در باب منبع‌یابی مسائل حقوقی مرتبط مواجهند. اطلاعات راجع به حقوق اندونزی را نمی‌توان به نحو گسترده از طریق متون چاپی یا رسانه‌های بر خط^۱ به دست آورد، اما تحولاتی که در حوزه رسانه‌های بر خط حاصل شده، پیشرفت‌های گسترده‌ای را به نفع محققان فراهم آورده است. عمده‌ترین متن چاپی، روزنامه رسمی دولت اندونزی و منشورات همراه آن است. مسأله این است که متون اغلب چندان مرتب نیستند. اداره چاپ دولتی^۲ نیز متونی را در خصوص قوانین منفرد به شکل مورد به مورد منتشر می‌کند. با آن که این چاپ‌ها مفید و به نسبت ارزان هستند، اما به طور کلی خالی از اشتباه نیز نیستند.

1. Online media

2. The Government Printing Office (Pusat Penerbitan RNRI)

محدودیت آشکار دیگر در خصوص منابع مکتوب چاپی و بر خط اندونزیایی این است که عمدتاً به زبان اندونزیایی منتشر می‌شوند. این امر برای محققان خارجی که به زبان اندونزیایی آشنا یا مسلط نیستند، مانع مهمی را ایجاد می‌کند.

۷. قوانین و مقررات تجاری بر خط اندونزی

در تلاش برای غلبه بر برخی مشکلات در خصوص منبع یابی قوانین و مقررات اندونزی، سایت "Indobizlaw" که در کشور سنگاپور مستقر است در سال ۲۰۰۱ شروع به کار کرد. یکی از پایگاه‌های مهم داده‌های اطلاعاتی در سایت "Indobizlaw" که به صورت بر خط و شامل مقررات مهم تجاری است مشتمل است بر قانون شرکت‌ها (۱۹۹۵)، قانون بانکداری (۱۹۹۸)، قانون ضد انحصار (۱۹۹۹) و قانون نفت و گاز طبیعی (۲۰۰۱). هر یک از قوانین را می‌توان به زبان اندونزیایی یافت که در ضمن ترجمه انگلیسی آن نیز قابل دسترسی است. همچنین اصلاحات صورت گرفته در بخشی از قوانین تا حد امکان اعمال گردیده است. به علاوه سایت "Indobizlaw" هر لحظه در حال گسترش است و این امر کار، پژوهش را برای تجار انگلیسی زبان و محققان دانشگاهی تسهیل کرده است.